

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

№1 ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΩΝ NEW YORK TIMES

ΚΑΝΕ ΜΟΥ ΕΚΠΛΗΞΗ!

Μυθιστόρημα

ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ
ΣΕ 13 ΧΩΡΕΣ

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: SURPRISE ME
Από τις Εκδόσεις Bantam Press, 2018
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κάνε μου έκπληξη!**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Sophie Kinsella
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Νοέλα Ελιασά
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Χρυσούλα Τσιρούκη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Eileen Carey
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Madhen Media Ltd., 2018
© Εικόνων εξωφύλλου: marabird/Getty Images, Tanya Kart/Shutterstock
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2564-1
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2565-8

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

ΚΑΝΕ
ΜΟΥ
ΕΚΠΛΗΞΗ!

*Μετάφραση:
Νοέλα Ελιασά*

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ
ΤΗΣ ΣΟΦΙ ΚΙΝΣΕΛΑ

Νοικοκυρά για κλάμματα, 2009

Με θυμάσαι;, 2010

Τρελοκόριτσα, 2011

Θέλω το κινητό σου, 2012

Νύχτα γάμου, 2013

Η όχι και τόσο τέλεια ζωή μου, 2017

Στον Χένρι

«Οι σημερινοί εικοσάχρονοι έχουν τριπλάσιες πιθανότητες να φτάσουν τα εκατό συγκριτικά με τους παππούδες τους, και διπλάσιες συγκριτικά με τους γονείς τους».

Αναφορά της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας, 2011

«Η δραματική ταχύτητα με την οποία αλλάζει το προσδόκιμο ζωής σημαίνει ότι πρέπει να αλλάξουμε δραστικά την αντίληψή μας για τη ζωή μας στο μέλλον...»

Σερ Στίβεν Γουέμπ, Υπουργός Συντάξεων
της Μεγάλης Βρετανίας 2010-2015

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Έχω αυτό το μυστικό λεξιλόγιο για τον άντρα μου. Λέξεις που έχω επινοήσει για να τον περιγράψω. Δεν τις ξέρει ούτε ο ίδιος· ξεφυτρώνουν απλώς πού και πού στο κεφάλι μου. Όπως...

Στραβομουτσουνιάρης: ο αξιαγάπητος τρόπος με τον οποίο τσαλακώνεται το πρόσωπό του όταν μπερδεύεται με κάτι, συνοφρύνεται, με βλέμμα εξεταστικό, σαν να λέει: «Εξήγα!». Στον Νταν δεν αρέσει καθόλου να μπερδεύεται. Θέλει τα πάντα απλά. Σαφή. Ξεκάθαρα.

Κατσουφιάρης: ο τεταμένος, αμυντικός τρόπος με τον οποίο συμπεριφέρεται όταν προκύπτει στην κουβέντα ο πατέρας μου. (Νομίζει ότι δεν το παρατηρώ.)

Αστροπελεκωμένος: όταν η ζωή τού ρίχνει τόσο γερή γροθιά στη μούρη, που για λίγο του κόβεται η ανάσα.

Στην πραγματικότητα, αυτή η λέξη έχει ευρύτερη χρήση. Μπορεί να περιγράψει τον καθένα. Κι εμένα επίσης. Αυτή τη στιγμή όντως περιγράφει εμένα. Διότι μαντέψτε· είμαι αστροπελεκωμένη. Οι πνεύμονές μου έχουν παγώσει. Τα μάγουλά μου έχουν μουδιάσει. Νιώθω σαν ηθοποιός σε σαπουνόπερα, και ορίστε το γιατί: 1. Περιφέρομαι ύποπτα στο γραφείο του Νταν, την ώρα που 2. λείπει στη δουλειά, ανίδεος για το τι κάνω, και 3. έχω ανοίξει ένα μυστικό κλειδωμένο συρτάρι του γραφείου του, και 4. δεν μπορώ να πιστέψω τι έχω βρει· τι κρατάω· τι βλέπω.

Αναπνέω βαριά και ακανόνιστα καθώς το κοιτώ. Ο εγκέφα-

λός μου μου ουρλιάζει πανικόβλητα μηνύματα, όπως: *Τι; Και: Αυτό σημαίνει...; Και: Σε παρακαλώ. Όχι. Είναι λάθος. Σίγουρα είναι λάθος.*

Και, το χειρότερο απ' όλα: *Είχε εξαρχής δίκιο η Τίλντα; Εγώ το προκάλεσα αυτό;*

Νιώθω να μου έρχονται δάκρυα, ανάμεικτα με όλο και μεγαλύτερη δυσπιστία. Και τρόμο. Δεν είμαι σίγουρη ακόμα ποιο απ' όλα κερδίζει. Όμως, ναι, ξέρω. Κερδίζουν η δυσπιστία και ο θυμός. «Σοβαρά τώρα;» θέλω να φωνάξω. «Σοβαρά τώρα, Νταν;»

Όμως δεν το κάνω. Απλώς τραβώ μερικές φωτογραφίες με το κινητό μου, επειδή... έτσι. Μπορεί να μου φανούν χρήσιμες. Έπειτα βάζω πίσω αυτό που βρήκα, κλείνω το συρτάρι, το κλειδώνω προσεκτικά, το διπλοτσεκάρω (πάντα ελέγχω δύο φορές τις κλειδωμένες πόρτες, το αν έκλεισα το πλυντήριο, τέτοια πράγματα) και οπισθοχωρώ, σαν να βρίσκομαι μπροστά σε σκηνή εγκλήματος.

Πίστευα πως ήξερα τα πάντα για τον άντρα μου κι εκείνος για μένα. Τον έχω δει να κλαίει στο *Ψηλά στον ουρανό*. Τον έχω δει να φωνάζει «Θα σε κατατροπώσω!» στον ύπνο του. Με έχει δει να πλένω τα εσώρουχά μου στις διακοπές (διότι η υπηρεσία καθαρισμού ήταν εξωφρενικά ακριβή) και μου τα έχει απλώσει ο ίδιος στην απλώστρα.

Ήμασταν πάντα *τέτοιο ζευγάρι*. Ανάμεικτο. Σε όλα μαζί. Διαβάζαμε ο ένας τη σκέψη του άλλου. Ολοκληρώναμε ο ένας τη φράση του άλλου. Νόμιζα πως μεταξύ μας δε θα υπήρχαν άλλες εκπλήξεις.

Ε, λοιπόν, αυτό μου δείχνει ότι όσα ήξερα ήταν μπουρδες.

ΕΝΑ

ΠΕΝΤΕ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΝΩΡΙΤΕΡΑ

Ολα ξεκινούν με τη δέκατη επέτειό μας. Ποιος να το φανταζόταν;

Στην πραγματικότητα, δύο πράγματα συμβαίνουν εδώ: 1. Ποιος να φανταζόταν ότι όλα θα ξεκινούσαν μια τόσο ευοίωνη μέρα; Και 2. Ποιος θα φανταζόταν ότι θα τα καταφέραμε για δέκα χρόνια;

Με το δέκα χρόνια, δεν εννοώ δέκα χρόνια γάμου. Εννοώ δέκα χρόνια γνωριμίας. Ήταν στο πάρτι γενεθλίων της κολλητής μου Άλισον. Αυτή ήταν η μέρα που οι ζωές μας άλλαξαν για πάντα. Ο Νταν έψηνε στο μπάρμπεκιου και του ζήτησα ένα μπιφτέκι και... μπαμ.

Δηλαδή, όχι μπαμ σαν να λέμε κεραυνοβόλος έρωτας. Μπαμ όπως ότι σκέφτηκα: *Μμμ. Για κοίτα αυτά τα μάτια. Για κοίτα αυτά τα μπράτσα. Είναι όμορφος.* Φορούσε ένα μπλε μακό που τόνιζε τα μάτια του. Φορούσε ποδιά σεφ, και γύριζε τα μπιφτέκια με μεγάλη χάρη. Σαν να ήξερε τι έκανε. Σαν να ήταν ο βασιλιάς των μπιφτεκιών.

Το αστείο είναι ότι ποτέ δεν πίστευα πως «η ικανότητα γυρίσματος μπιφτεκιών» ήταν στη λίστα των χαρακτηριστικών που έψαχνα σε έναν άντρα. Αλλά να που ήταν.

Έτσι που τον έβλεπα να ψήνει, χαμογελώντας ταυτόχρονα... εντυπωσιάστηκα.

Γι' αυτό πήγα να ρωτήσω την Άλισον ποιος ήταν («παλιός φίλος από το πανεπιστήμιο, ασχολείται με μεσιτικά, πολύ καλό παιδί») και άρχισα να κουβεντιάζω μαζί του φλερτάροντας. Κι

όταν αυτό δεν έφερε αποτέλεσμα, είπα στην Άλισον να μας καλέσει και τους δύο για φαγητό. Και όταν ούτε αυτό έφερε αποτέλεσμα, έπεσα πάνω του «κατά λάθος» στο Σίτι, δύο φορές, καθώς και μία με πολύ βαθύ ντεκολτέ (κάπως τσουλίστικο, αλλά ήμουν πλέον αρκετά απελπισμένη). Και τότε επιτέλους, επιτέλους με πρόσεξε και μου ζήτησε να βγούμε, κι έτσι ήταν έρωτας, ξέρετε, με την πέμπτη ματιά.

Προς υπεράσπισή του (λέει τώρα) προσπαθούσε να ξεπεράσει μια άλλη σχέση, και «δεν είχε τα μάτια του ανοιχτά».

Επίσης: παραλλάσσουμε λίγο την ιστορία όταν τη διηγούμαστε σε άλλους. Όπως, για παράδειγμα, το μπλουζάκι με το τσουλίστικο ντεκολτέ. Κανένας δε χρειάζεται να ξέρει γι' αυτό.

Τέλος πάντων. Ας επιστρέψουμε στο προκείμενο: τα μάτια μας συναντήθηκαν πάνω από το μπάρμπεκιου και αυτή ήταν η αρχή. Μια από αυτές τις μοιραίες στιγμές που επηρεάζουν τη ζωή σου για πάντα. Μια αγαπημένη στιγμή. Μια αξιομνημόνευτη στιγμή, μία δεκαετία αργότερα, με γεύμα στο *Μπαρ*.

Μας αρέσει το *Μπαρ*. Έχει υπέροχο φαγητό και ωραία ατμόσφαιρα. Η αλήθεια είναι ότι μας αρέσουν πολλά ίδια πράγματα –ταινίες, καραόκε, βόλτες–, αλλά έχουμε και διαφορές που μας κάνουν φυσιολογικό ζευγάρι. Εμένα ποτέ δε θα με δείτε να κάνω ποδήλατο, για παράδειγμα. Και ποτέ δε θα δείτε τον Νταν να κάνει χριστουγεννιάτικα ψώνια. Αδιαφορεί παντελώς για τα δώρα, και τα γενέθλιά του καταλήγουν σε πραγματικό μαλλιοτράβηγμα. (Εγώ: «Κάτι θα θες, *Σκέψου*». Νταν [σαν κυνηγημένος]: «Πάρε μου... εεε... νομίζω μας τελείωσε το πέστο. Πάρε μου ένα βάζο τέτοιο». Εγώ: «Ένα βάζο πέστο; Για τα γενέθλιά σου;».)

Μια γυναίκα με μαύρο φόρεμα μας συνοδεύει στο τραπέζι και μας δίνει δύο μεγάλα γκρίζα ντοσιέ.

«Είναι το καινούργιο μενού», μας λέει. «Η σερβιτόρα θα έρθει αμέσως».

Καινούργιο μενού! Καθώς φεύγει, κοιτάζω τον Νταν και βλέπω την έκδηλη σπίθα στα μάτια του.

«Αλήθεια;» Του λέω περιπαικτικά. «Το πιστεύεις;»

Γνέφει. «Ευκολάκι».

«Καυχησιάρη», του απαντώ.

«Δεκτή η πρόκληση. Έχεις χαρτί;»

«Φυσικά».

Πάντα έχω χαρτί και στιλό στην τσάντα μου, διότι πάντα παίζουμε αυτό το παιχνίδι. Του δίνω ένα στιλό κι ένα χαρτί από το μπλοκάκι μου, και παίρνω κι εγώ.

«Λοιπόν», λέω. «Ξεκινάμε».

Σταματάμε να μιλάμε, διαβάζουμε προσεκτικά το μενού. Υπάρχει σπάρος και καλκάνι, που κάνει τα πράγματα λίγο δύσκολα... αλλά και πάλι, εγώ ξέρω τι θα παραγγείλει ο Νταν. Θα προσπαθήσει να μου κάνει διπλή μπλόφα, αλλά δε θα πιάσει. Ξέρω ακριβώς πώς σκέφτεται το μυαλό του.

«Έτοιμος». Ο Νταν γράφει μερικές λέξεις στο χαρτί και το διπλώνει.

«Έτοιμη!» Γράφω την απάντησή μου και διπλώνω κι εγώ το χαρτί μου, ακριβώς τη στιγμή που η σερβιτόρα φτάνει στο τραπέζι μας.

«Θα θέλατε κάποιο ποτό;»

«Φυσικά, και φαγητό». Της χαμογελώ. «Εγώ θα ήθελα ένα Negroni, και μετά τα σκαλοπίνια και το κοτόπουλο».

«Ένα τζιν τόνικ για μένα», λέει ο Νταν, μόλις τελειώνει το γράψιμο. «Μετά κι εγώ τα σκαλοπίνια, και τον σπάρο».

Η σερβιτόρα φεύγει και περιμένουμε να απομακρυνθεί αρκετά ώστε να μη μας ακούει. Τότε...

«Κέρδισα!» Σπρώχνω το χαρτί μου προς το μέρος του. «Αν και δεν είπα τζιν τόνικ. Νόμιζα ότι θα πάρεις σαμπάνια».

«Εγώ τα πέτυχα όλα». Ο Νταν μού δίνει το χαρτί του, και βλέπω *Negroni*, *σκαλοπίνια* και *κοτόπουλο*.

«Γαμώτο!» λέω. «Νόμιζα πως θα έγραφες καραβίδες».

«Με πολέντα; Σε παρακαλώ». Χαμογελά και μου ξαναγεμίζει το ποτήρι με το νερό.

«Ξέρω ότι παραλίγο θα έβαζες καλκάνι», κοκορεύομαι για να του δείξω πόσο καλά τον ξέρω. «Ήμουν ανάμεσα σε αυτό και τον σπάρο, αλλά ήμουν σίγουρη πως ήθελες τον μάραθο με το σαφράν που συνοδεύει τον σπάρο».

Το χαμόγελο του Νταν γίνεται πιο πλατύ. Τον τσάκωσα.

«Παρεμπιπτόντως», προσθέτω, ξεδιπλώνοντας την πετσέτα μου. «Μίλησα στην...»

«Α, ωραία! Τι...»

«Όλα καλά».

«Τέλεια». Ο Νταν πίνει από το νερό του, κι εγώ σβήνω νοερά αυτό το θέμα από τη λίστα.

Πολλές από τις συζητήσεις μας είναι ακριβώς έτσι. Μισοτελειωμένες φράσεις και μισές σκέψεις. Δε χρειαζόταν να του πω ότι «Μίλησα στην Κάρεν, την νταντά μας, για να κρατήσει τα παιδιά». Το ήξερε. Δεν είναι ότι έχουμε ακριβώς τηλεπάθεια, αλλά όντως διαισθανόμαστε τι πρόκειται να πει ο άλλος.

«Α, και πρέπει να μιλήσουμε για της μαμάς μου...» λέει και πίνει το νερό του.

«Το ξέρω. Έλεγα να πάμε κατευθείαν από...»

«Ναι. Καλή ιδέα».

Και πάλι: δε χρειάζεται να μιλήσουμε για το πάρτι γενεθλίων της μαμάς του και το ότι πρέπει να πάμε κατευθείαν μετά το μάθημα μπαλέτου των κοριτσιών. Το ξέρουμε και οι δύο. Του δίνω το καλάθι με τα ψωμάκια, ξέροντας ότι θα διαλέξει το ζυμωτό, όχι επειδή είναι το αγαπημένο του, αλλά επειδή ξέρει ότι εμένα μου αρέσει η φοκάτσα. Τέτοιος άνθρωπος είναι ο Νταν. Ο άνθρωπος που σου αφήνει το αγαπημένο σου ψωμί.

Έρχονται τα ποτά μας και τσουγκρίζουμε. Είμαστε και οι δύο αρκετά χαλαροί εκείνο το μεσημέρι, διότι δεν έχουμε δουλειά το απόγευμα. Ανανεώνουμε την ασφάλεια υγείας μας, και πρέπει να κάνουμε κάτι εξετάσεις, τις οποίες έχουμε προγραμματίσει αργότερα μέσα στη μέρα.

«Δέκα χρόνια, λοιπόν». Σηκώνω τα φρύδια μου.

«Απίστευτο».

«Τα καταφέραμε!»

Δέκα χρόνια. Μεγάλο επίτευγμα. Είναι σαν να κατακτήσαμε την κορυφή ενός βουνού. Εννοώ, ολόκληρη δεκαετία είναι. Τρεις μετακομίσεις σπιτιών, ένας γάμος, ένα ζευγάρι δίδυμα, περίπου είκοσι σεντ ράφια IKEA... μια ζωή στην ουσία.

Και είμαστε πολύ τυχεροί που βρισκόμαστε εδώ, ακόμα μαζί. Το ξέρω αυτό. Μερικά ζευγάρια που γνωρίζω, τα οποία ξεκίνησαν περίπου την ίδια εποχή μ' εμάς, δεν ήταν τόσο τυχερά. Η φίλη μου η Νάντια παντρεύτηκε και χώρισε μέσα σε τρία χρόνια. Απλώς δεν πήγαινε.

Κοιτάζω με αγάπη το πρόσωπο του Νταν – το πρόσωπο που γνωρίζω τόσο καλά, με τα ψηλά ζυγωματικά, τις σκόρπιες φακίδες και την υγιή λάμψη από το ποδήλατο που κάνει. Τα ξανθά, κυματιστά μαλλιά του. Τον αέρα δυναμισμού, ακόμα κι εδώ στο τραπέζι που κάθεται.

Κοιτάζει το κινητό του τώρα, και κοιτάζω κι εγώ το δικό μου. Δεν έχουμε κανόνα που να απαγορεύει τα κινητά στο τραπέζι, διότι ποιος μπορεί να βγάλει ένα ολόκληρο γεύμα δίχως να κοιτάξει το κινητό του;

«Α, σου πήρα κάτι», λέει ξαφνικά. «Ξέρω ότι δεν είναι πραγματική επέτειος, αλλά τέλος πάντων...»

Βγάζει ένα τυλιγμένο ορθογώνιο πακέτο και καταλαβαίνω αμέσως ότι είναι το βιβλίο οργάνωσης σπιτιού που ήθελα να διαβάσω.

«Ποπό!» λέω καθώς το ξετυλίγω. «Ευχαριστώ! Σου πήρα κι εγώ κάτι μικρό...»

Ήδη χαμογελά καθώς πασπατεύει το βάρος του πακέτου. Ο Νταν κάνει συλλογή από πρες παπιέ, γι' αυτό, όποτε έχει γενέθλια ή κάποια ιδιαίτερη περίπτωση, του παίρνω από ένα. (Καθώς και ένα βάζο πέστο, φυσικά.) Είναι ασφαλές. Όχι, όχι ασφαλές, αυτό ακούγεται βαρετό κι εμείς σίγουρα δεν είμαστε βαρετοί. Είναι απλώς... Τέλος πάντων. Ξέρω ότι θα του

αρέσει και ποιος ο λόγος να ξοδέψω χρήματα διακινδυνεύοντας κάτι άλλο;

«Σ' αρέσει;»

«Μ' αρέσει». Σκύβει να με φιλήσει και ψιθυρίζει: «Σ' αγαπώ».

«Κι εγώ σ' αγαπώ, Νταν», του ψιθυρίζω.

Στις 3.45 καθόμαστε στο ιατρείο του γιατρού, νιώθοντας υπέροχα για τα πάντα, όπως νιώθεις μόνο όταν έχεις ρεπό από τη δουλειά, τα παιδιά σου παίζουν σε φίλους τους μετά το σχολείο, και είσαι χορτάτος από νόστιμο φαγητό.

Είναι η πρώτη φορά που γνωρίζουμε τον δρ. Μπάμφορντ – η ασφαλιστική τον διάλεξε – και είναι φοβερός τύπος. Πρώτον, μας βάζει και τους δύο στο ιατρείο ταυτόχρονα, πράγμα αντισυμβατικό. Μας παίρνει την πίεση, μας κάνει διάφορες ερωτήσεις και κοιτάζει τα αποτελέσματα του τεστ κοπώσεως που κάναμε νωρίτερα. Έπειτα, καθώς συμπληρώνει τα χαρτιά μας, διαβάζει με κάπως θεατρική φωνή.

«Κυρία Γούντερ, γοητευτική κυρία τριάντα δύο ετών, μη καπνίστρια, με υγιεινές διατροφικές συνήθειες...»

Ο Νταν μού ρίχνει ένα κωμικό βλέμμα στο «υγιεινές διατροφικές συνήθειες» κι εγώ κάνω πως δεν το προσέχω. Σήμερα είναι η επέτειός μας – είναι διαφορετικά. Και είχα μεγάλη ανάγκη εκείνη τη διπλή μου σοκολάτα. Παρατηρώ το είδωλό μου σε ένα γυάλινο ντουλάπι και αμέσως ισιώνω το κορμί, ρουφώντας την κοιλιά μου.

Είμαι ξανθιά, με μακριά, κυματιστά μαλλιά. Κι όταν λέω μακριά, εννοώ πολύ μακριά. Μέχρι τη μέση μακριά. Τύπου Ραπουνζέλ μακριά. Τα είχα μακριά από τότε που ήμουν μικρή, και δεν αντέχω να τα κόψω. Είναι το χαρακτηριστικό μου, τα μακριά ξανθά μαλλιά μου. Είναι αυτό το *κάτι* μου. Και ο πατέρας μου τα λάτρευε. Οπότε ορίστε.

Οι δίδυμες κόρες μας είναι επίσης ξανθές, κι εγώ τις αναδει-

κνύω όσο μπορώ με γλυκύτατα ριγέ μπλουζάκια και ολόσωμες φορμίτσες. Τουλάχιστον αυτό έκανα μέχρι φέτος, όταν και οι δύο αποφάσισαν πως λατρεύουν το ποδόσφαιρο πέρα από οτιδήποτε άλλο, και θέλουν να φορούν μέρα νύχτα τις μπλε νάιλον μπλούζες της Τσέλσι. Δεν κατηγορώ τον Νταν γι' αυτό. Πολύ.

«Κύριος Γουίντερ, δυνατός άντρας τριάντα δύο ετών...» ξεκινά να διαβάξει ο δρ Μπάμφορντ τον ιατρικό φάκελο του Νταν, κι εγώ αφήνω ένα ρουθούνισμα. «Δυνατός». Ο Νταν θα φουσκώσει δέκα πόντους με αυτό.

Δηλαδή, εντάξει, γυμνάζεται και οι δύο γυμναζόμαστε. Αλλά δε θα τον έλεγες και μπρατσασρά. Είναι απλώς... είναι εντάξει. Για τον Νταν. Απλώς εντάξει.

«...και ορίστε. Τελειώσαμε!» Ο δρ Μπάμφορντ κλείνει τις σημειώσεις και μας κοιτάζει χαμογελώντας πλατιά. Φοράει περουνίκι, το οποίο παρατήρησα μόλις μπήκαμε, αλλά φροντίζω να μην καρφώνομαι. Το αντικείμενο της δουλειάς μου είναι να συγκεντρώνω χρήματα για τον Οίκο Γουίλομπι, ένα μικρό, όμορφο μουσείο στο κεντρικό Λονδίνο. Έρχομαι συχνά σε επαφή με πλούσιους ηλικιωμένους πελάτες, και βλέπω πολλά περουνίκια: κάποια καλά, κάποια κακά.

Όχι, το παίρνω πίσω. Όλα κακά είναι.

«Τι όμορφο, υγιές ζευγάρι». Ο δρ Μπάμφορντ μιλά σαν να μας εγκρίνει, σαν να μας βάζει άριστα στον έλεγχο. «Πόσο καιρό είστε παντρεμένοι;»

«Επτά χρόνια», του λέω. «Και τρία σε σχέση. Σήμερα είναι η δέκατη επέτειος της γνωριμίας μας!» Σφίγγω το χέρι του Νταν σε μια ξαφνική ένδειξη λατρείας. «Δέκα χρόνια σήμερα!»

«Δέκα χρόνια μαζί», επιβεβαιώνει ο Νταν.

«Συγχαρητήρια! Και υπέροχο το οικογενειακό δέντρο που έχετε εσείς οι δύο». Ο δρ Μπάμφορντ κοιτάζει τα χαρτιά μας. «Παππούδες και γιαγιάδες εν ζωή ή πέθαναν από βαθιά γηρατειά».

«Ακριβώς», λέει ο Νταν. «Οι δικοί μου ζουν ακόμα και είναι

υγιέστατοι, και η Σίλβι έχει τους δικούς της που ζουν και βασιλεύουν στη νότια Γαλλία».

«Χάρη στο πολύ Pernod», λέω, ανταποδίδοντας στον Νταν το χαμόγελο.

«Αλλά μόνο τρεις γονείς;»

«Ο πατέρας μου σκοτώθηκε σε αυτοκινητικό», εξηγώ.

«Α», λέει ο δρ Μπάμφορντ, γνέφοντας συμπονετικά. «Αλλά κατά τα άλλα ήταν υγιής;»

«Ω, ναι. Πολύ. Υπερβολικά πολύ. Υγιής σαν ταύρος. Ήταν απίστευτος. Ήταν...»

Δεν μπορώ να συγκρατηθώ, έχω πιάσει ήδη το κινητό μου. Ο πατέρας μου ήταν τόσο όμορφος. Ο δρ Μπάμφορντ πρέπει να το δει, να το διαπιστώσει μόνος του. Όταν συναντώ ανθρώπους που δεν έχουν δει ποτέ τον πατέρα μου, νιώθω σχεδόν ένα αλλόκοτο είδος οργής, που δεν τον έχουν δει ποτέ, που δεν έχουν νιώσει τη γερή, ζεστή χειραψία του, που δεν ξέρουν τι έχασαν.

Έμοιαζε με τον Ρόμπερτ Ρέντφορντ, έλεγαν όλοι. Είχε αυτή τη λάμψη. Αυτό το χάρισμα. Ήταν ένας χρυσός άνθρωπος, και τώρα τον χάσαμε. Και παρόλο που έχουν περάσει δύο χρόνια, ακόμα ξυπνάω μερικές φορές και για μερικά δευτερόλεπτα το ξεχνώ, μέχρι που το ξαναθυμάμαι και πονάω.

Ο δρ Μπάμφορντ κοιτάζει τη φωτογραφία που απεικονίζει εμένα και τον πατέρα μου. Είναι από την παιδική μου ηλικία – τη βρήκα αφότου πέθανε και την πέρασα στο κινητό μου. Θα πρέπει να την έβγαλε η μητέρα μου. Καθόμαστε με τον μπαμπά στη βεράντα του πατρικού μου, κάτω από τη μανόλια. Γελάμε με κάποιο αστείο που δε θυμάμαι και ο ήλιος που δύει κάνει τα ξανθά μας κεφάλια να φαίνονται πως φλέγονται.

Παρατηρώ την αντίδραση του δρος Μπάμφορντ, θέλοντας να τον ακούσω να λέει: «Τι μεγάλη απώλεια για τον κόσμο, πώς την αντέχεις;».

Αλλά φυσικά δεν το κάνει. Όσο περισσότερος καιρός περνά από έναν θάνατο, έχω παρατηρήσει, τόσο μικρότερη είναι η

αντίδραση που παίρνεις από κάποιον ξένο. Ο δρ Μπάμφορντ απλώς γνέφει. Ύστερα μου τη δίνει και λέει: «Πολύ ωραία. Λοιπόν, σίγουρα έχετε κληρονομήσει τη γερή κράση των συγγενών σας. Αν εξαιρέσουμε τα ατυχήματα, προβλέπω μια υγιή και μακρά ζωή και για τους δυο σας».

«Τέλεια!» λέει ο Νταν. «Τέτοια θέλουμε ν' ακούμε!»

«Ω, όλοι μας ζούμε περισσότερο σήμερα». Ο δρ Μπάμφορντ μάς χαμογελά ευγενικά. «Αυτός είναι ο τομέας της ειδίκευσής μου, ξέρετε, η μακροζωία. Το προσδόκιμο ζωής αυξάνεται κάθε χρόνο. Αλλά ο κόσμος δεν έχει συνειδητοποιήσει ακόμα το γεγονός. Η κυβέρνηση... η βιομηχανία... οι συνταξιοδοτικές εταιρείες... κανένας δεν το έχει χωνέψει ακόμα». Γελά απαλά. «Για παράδειγμα, πόσο καιρό περιμένετε πως θα ζήσετε εσείς οι δύο;»

«Ω». Ο Νταν διστάζει. «Λοιπόν... δεν ξέρω. Μέχρι τα ογδόντα; Τα ογδόντα πέντε;»

«Εγώ θα έλεγα τα ενενήντα», λέω τολμηρά. «Η γιαγιά μου πέθανε στα ενενήντα, οπότε δε θα ζήσω όσο εκείνη τουλάχιστον;»

«Ω, θα ζήσεις πάνω από εκατό», λέει ο δρ Μπάμφορντ με μεγάλη σιγουριά. «Μέχρι τα εκατόν δύο ίσως. Εσύ...» Κοιτάζει τον Νταν. «Ίσως λίγο λιγότερο. Περίπου εκατό».

«Μα το προσδόκιμο ζωής δεν έχει αυξηθεί και τόσο πολύ», λέει σκεπτικός ο Νταν.

«Το μέσο προσδόκιμο ζωής, όχι», συμφωνεί ο δρ Μπάμφορντ. «Αλλά εσείς οι δύο ξεπερνάτε τον μέσο όρο όσον αφορά στην υγεία. Φροντίζετε τους εαυτούς σας, έχετε καλά γονίδια... Πιστεύω πραγματικά πως θα φτάσετε και οι δύο τα εκατό. Τουλάχιστον».

Χαμογελά καλοκάγαθα σαν να είναι ο Αϊ-Βασίλης που μας μοιράζει τα δώρα.

«Ποπό!»

Προσπαθώ να φανταστώ τον εαυτό μου στα εκατόν δύο. Πο-

τέ δεν πίστευα ότι θα ζήσω τόσο πολύ. Ποτέ δεν είχα σκεφτεί το προσδόκιμο ζωής. Απλώς πήγαινα με το ρεύμα.

«Αυτό κι αν είναι τρομερό!» Το πρόσωπο του Νταν φωτίστηκε. «Εκατό χρόνια!»

«Εγώ θα είμαι εκατόν δύο», του λέω γελώντας. «Σε κερδίζω!»

«Πόσο καιρό είπατε ότι είστε παντρεμένοι;» Ξαναρωτά ο δοκίμιος. «Επτά χρόνια;»

«Ακριβώς», του λέω ακτινοβολώντας. «Και μαζί δέκα».

«Λοιπόν, σκεφτείτε απλώς πόσο καλά νέα είναι αυτά». Ο δοκίμιος ακτινοβολεί από χαρά. «Θα έχετε άλλα εξήντα οκτώ υπέροχα χρόνια γάμου!»

Τ...

Τι;

Το χαμόγελό μου σαν να παγώνει. Όλα γύρω μου φαίνεται να θολώνουν. Δεν είμαι σίγουρη πως αναπνέω κανονικά.

Εξήντα οκτώ;

Είπε όντως...

Εξήντα οκτώ ακόμα χρόνια γάμου; Με τον Νταν;

Θέλω να πω, αγαπώ τον Νταν, δε λέω, αλλά...

Εξήντα οκτώ ακόμα χρόνια;

«Ελπίζω να έχετε πολλά σταυρόλεξα να σας κρατούν απασχολημένους!» λέει ο γιατρός χασκογελώντας εύθυμα. «Καλύτερα να κρατήσετε μερικές συζητήσεις και για τότε. Αν και υπάρχει πάντα και η τηλεόραση!» Προφανώς βρίσκει το όλο θέμα ξεκαρδιστικό. «Υπάρχουν πάντα και οι ταινίες!»

Του χαμογελώ αδύναμα και κοιτάζω τον Νταν να δω αν εκτιμά το αστείο του. Όμως δείχνει να βρίσκεται σε ένα είδος έκστασης. Του έχει πέσει στο πάτωμα το πλαστικό ποτηράκι του νερού δίχως καν να το πάρει χαμπάρι. Το πρόσωπό του έχει γίνει σταχτί.

«Νταν». Του σκουντάω το πόδι. «Νταν!»

«Μάλιστα!» Συνέρχεται και μου χαρίζει ένα σφιγμένο χαμόγελο.

«Δεν είναι υπέροχα νέα;» καταφέρνω να πω. «Εξήντα οκτώ ακόμα χρόνια μαζί! Αυτό είναι... δηλαδή... Τι τυχεράκηδες που είμαστε!»

«Φυσικά», λέει ο Νταν με πνιχτή, απελπισμένη φωνή. «Εξήντα οκτώ χρόνια. Τυχεράκηδες».

Η Σίλβι και ο Νταν είναι δέκα χρόνια μαζί. Έχουν ένα όμορφο σπίτι, ικανοποιητικές δουλειές, δυο χαριτωμένα δίδυμα κορίτσια, έναν ευτυχισμένο γάμο και ο ένας συμπληρώνει –κυριολεκτικά– τον άλλον. Μέχρι που κάποια στιγμή ένας γιατρός, σε έναν έλεγχο ρουτίνας, τους λέει ότι θα μπορούσαν να συνεχίσουν έτσι για άλλα εξήντα οκτώ χρόνια... Και τότε την ηρεμία διαδέχεται ο πανικός.

Αποφασίζουν να βάλουν σε εφαρμογή την Επιχείρηση «Κάνε Μου Έκπληξη» για να διατηρήσουν τον γάμο τους ζωντανό και επιτυχημένο. Αλλά τα απρόσμενα δώρα, τα ραντεβού και οι σέξι φωτογραφίες καταλήγουν σε κωμικά και καταστροφικά αποτελέσματα. Σιγά σιγά οι εκπλήξεις μεταβάλλονται σε τρομακτικές αλήθειες. Και όταν αποκαλύπτεται ένα σκάνδαλο από το παρελθόν, η Σίλβι και ο Νταν αρχίζουν να αναρωτιούνται αν ξέρουν πραγματικά ο ένας τον άλλον.

Μια πανέξυπνη, διεισδυτική ματιά στην καρδιά ενός συνηθισμένου γάμου, μέσα από τη χιουμοριστική πένα της Σόφι Κινσέλα, που αποδεικνύει πώς αυτοί που αγαπάμε και νομίζουμε ότι γνωρίζουμε καλύτερα από οποιονδήποτε μπορούν να μας εκπλήξουν περισσότερο από οποιονδήποτε.

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-2564-1

9 786180 125641

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 20730

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ ' Ε Π Α Φ Η